

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής αριθ. 8710/08

που κατατέθηκε από τον **È È**

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 22 Μαρτίου 2011 σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Peer Lorenzen,

Khanlar Hajiyev,

Γεώργιο Νικολάου,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Julia Laffranque, *δικαστές,*

και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος.*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε στις 7 Φεβρουαρίου 2008,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες που κατατέθηκαν σε απάντηση από τον προσφεύγοντα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTÈRE DES AFFAIRES
ÉTRANGÈRES DE LA RÉPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHÈNES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, κ. **Έ Έ** είναι κύπριος υπήκοος, ο οποίος έχει γεννηθεί το 1945 και κατοικεί στο Λονδίνο. Εκπροσωπήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κ. Β. Χειρδάρη, δικηγόρο του συλλόγου Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κυρίες Ο. Πατσοπούλου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Ζ. Χατζηπαύλου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Έχοντας ενημερωθεί για το δικαίωμά της να συμμετάσχει στη διαδικασία (άρθρα 36 § 1 της Σύμβασης και 44 § 1 του κανονισμού), η κυπριακή κυβέρνηση δήλωσε ότι δεν επιθυμούσε να παρέμβει.

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά, όπως εξετάθησαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:

1. Η διαδικασία ενώπιον των δικαστικών συμβουλίων

Στις 7 Ιουνίου 2007, ο προσφεύγων, επιχειρηματίας στο επάγγελμα, συνελήφθη για πλαστογραφία, χρήση πλαστού σε βάρος του Δημοσίου για ποσό μεγαλύτερο από 150.000 ευρώ, ηθική αυτουργία σε παράβαση καθήκοντος, σύσταση συμμορίας και συναυτουργία σε ψευδή βεβαίωση. Υπήρχαν υπόνοιες περί εμπλοκής του σε ένα μεγάλο σκάνδαλο καταπάτησης δημοσίων εκτάσεων και πώλησης δασικών εκτάσεων επιφάνειας άνω των 1.000.000 τ.μ. στη βάση πλαστών τίτλων κυριότητας. Δικαστές, δικηγόροι, συμβολαιογράφοι και άλλοι επιχειρηματίες ομοίως

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα 2
**SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

εμπλέκονταν σε αυτό το σκάνδαλο, για το οποίο η εκτίμηση της συνολικής ζημίας που προκλήθηκε στο Δημόσιο υπερέβαινε τα 150 εκατομμύρια ευρώ.

Την ίδια ημέρα, δυνάμει της απόφασης αριθ.14/2007 του αναπληρωτή ανακριτή του εφετείου Αθηνών, ο προσφεύγων τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση στις φυλακές Κορυδαλλού. Η εν λόγω απόφαση έκανε ιδιαίτερη μνεία στον ειδικό χαρακτήρα των αξιόποινων πράξεων και στον κίνδυνο υποτροπής σε περίπτωση αποφυλάκισης του προσφεύγοντος.

Στις 3 Αυγούστου 2007, ο προσφεύγων αιτήθηκε ενώπιον του ανακριτή την αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης με το μέτρο της υπό όρους απόλυσης. Ο προσφεύγων επικαλείτο, προσκομίζοντας κάποιες ιατρικές βεβαιώσεις, την κατάσταση της υγείας του, ήτοι το γεγονός ότι έπασχε από καρδιακή ανεπάρκεια και ότι ήταν επιτακτική ανάγκη να υποβληθεί σε προγραμματισμένες ιατρικές εξετάσεις.

Στις 16 Αυγούστου 2007, ο αναπληρωτής ανακριτής απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος. Επικυρώνοντας την πρόταση του Εισαγγελέα Εφετών, δέχθηκε ότι από τα ιατρικά έγγραφα που προσκόμισε ο προσφεύγων δεν προέκυπτε ότι η κατάσταση της υγείας του ήταν τέτοια που να μην μπορεί να τύχει ιατρικής αγωγής μέσα στα πλαίσια της κράτησής του. Επιπλέον, ο αναπληρωτής ανακριτής έκρινε ότι σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης ο προσφεύγων μπορούσε να μεταφερθεί σε δημόσιο νοσοκομείο το οποίο θα είχε τη νομική υποχρέωση να του χορηγήσει την κατάλληλη ιατρική φροντίδα. Τέλος, ο αναπληρωτής ανακριτής έκρινε ότι ο κίνδυνος υποτροπής και ο κίνδυνος ο προσφεύγων να παρακωλύσει την αποκατάσταση της αλήθειας εξακολουθούσαν να υφίστανται, λαμβανομένης ιδίως υπόψη της προσωπικότητας αυτού και της φύσης των κακουργημάτων για τα οποία κατηγορείτο (απόφαση αριθ. 73/2007).

Στις 22 Αυγούστου 2007, ο προσφεύγων προσέβαλε την απόφαση αριθ. 73/2007 ενώπιον του συμβουλίου εφετών Αθηνών. Το δικαστικό συμβούλιο απέρριψε την προσφυγή του με ημερομηνία 17 Οκτωβρίου 2007. Έκανε δεκτή την πρόταση του Εισαγγελέα Εφετών ο οποίος προέβαλε τον κίνδυνο υποτροπής, σημειώνοντας ότι ο προσφεύγων είχε ενεργήσει στη βάση ενός οργανωμένου σχεδίου, με επιμονή και για μία μακρόχρονη περίοδο. Κατά τον εισαγγελέα, ο προσφεύγων είχε επωφεληθεί της ιδιότητας των συγκατηγορουμένων του, δικηγόρων, δικαστών ή συμβολαιογράφων, επιδεικνύοντας έτσι έλλειψη ηθικών φραγμών. Ο εισαγγελέα έκρινε επίσης ότι αν και ο προσφεύγων έπασχε από το 1994 από προβλήματα υγείας, δεν προέκυπτε εν τούτοις από τις προσκομισθείσες ιατρικές εκθέσεις ότι τα εν λόγω προβλήματα δεν μπορούσαν να αντιμετωπισθούν εντός του πλαισίου της προσωρινής κράτησής του (απόφαση αριθ. 2207/2007).

Εν τω μεταξύ, στις 10 Σεπτεμβρίου 2007, στον προσφεύγοντα απαγγέλθηκαν εκ νέου κατηγορίες για απάτη κατ'εξακολούθηση, ηθική αυτουργία σε ψευδή βεβαίωση και χρήση πλαστού κατ'εξακολούθηση, καθώς και απόπειρα απάτης κατά δικαστηρίου. Διατάχθηκε ομοίως η θέση του υπό προσωρινή κράτηση κατόπιν της νέας απαγγελίας κατηγοριών (ένταλμα προσωρινής κράτησης αριθ. 19/2007).

Στις 9 Οκτωβρίου 2007, ο προσφεύγων αιτήθηκε εκ νέου ενώπιον του ανακριτή την αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης με ένα μέτρο απόλυσης υπό όρους.

Στις 30 Οκτωβρίου 2007, ο αναπληρωτής ανακριτής του εφετείου Αθηνών απέρριψε το αίτημα αυτό. Έκρινε ότι από τα προσκομισθέντα από τον προσφεύγοντα ιατρικά έγγραφα δεν προέκυπτε ότι η κατάσταση της υγείας του ήταν τέτοια που δεν μπορούσε να τύχει αγωγής εντός του πλαισίου της κράτησής του. Επιπλέον, ο αναπληρωτής ανακριτής έκρινε ότι

σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης ο προσφεύγων μπορούσε να μεταφερθεί σε δημόσιο νοσοκομείο το οποίο θα είχε τη νομική υποχρέωση να του χορηγήσει την κατάλληλη ιατρική φροντίδα. Τέλος, ο αναπληρωτής ανακριτής έκρινε ότι ο κίνδυνος υποτροπής, ήτοι η διάπραξη κακουργημάτων ενδεχομένως ίδιας φύσεως με εκείνα για τα οποία κατηγορείτο ο προσφεύγων, εξακολουθούσε να υφίσταται. Υπογράμμισε, επιπλέον, την πιθανότητα να παρεμποδίσει ο προσφεύγων την αποκατάσταση της αλήθειας, λαμβανομένης ιδίως υπόψη της προσωπικότητάς του και της φύσης των κακουργημάτων για τα οποία κατηγορείτο (απόφαση αριθ. 88/2007).

Στις 11 Ιανουαρίου 2008, το συμβούλιο εφετών Αθηνών ενέκρινε, δυνάμει του άρθρου 287 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, την πρόταση του εισαγγελέα περί διατήρησης της προσωρινής κράτησης του προσφεύγοντος, ο οποίος εκτιμούσε ότι ο προσφεύγων θα διέπραττε κατά πάσα πιθανότητα και άλλες αξιόποινες πράξεις σε περίπτωση αποφυλάκισής του, λαμβανομένης υπόψη της έντασης του δόλου και την ύπαρξης νέων κατηγοριών. Ο εισαγγελέας επεσήμανε ειδικότερα ότι ο προσφεύγων είχε ενεργήσει βάσει οργανωμένου σχεδίου, με επιμονή και για μακρόχρονη περίοδο, με σκοπό τον εύκολο και παράνομο πλουτισμό του σε βάρος του Δημοσίου, και ότι είχε επωφεληθεί της ιδιότητας των συγκατηγορουμένων του, δικηγόρων, δικαστών ή συμβολαιογράφων, επιδεικνύοντας έτσι έλλειψη ηθικών φραγμών. Το δικαστικό συμβούλιο έκρινε επίσης ότι από τα προσκομισθέντα από τον προσφεύγοντα ιατρικά έγγραφα δεν προέκυπτε ότι η κατάσταση της υγείας του ήταν τέτοια που δεν μπορούσε να τύχει αγωγής εντός του πλαισίου της κράτησής του. Αποφάσισε ως εκ τούτου την παράταση της προσωρινής κράτησης του προσφεύγοντος για μία συμπληρωματική περίοδο έξι μηνών (βούλευμα αριθ. 2801/2007).

Στις 30 Ιανουαρίου 2008, ο προσφεύγων αιτήθηκε ενώπιον του δικαστικού συμβουλίου εφετών Αθηνών την αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης με ένα μέτρο απόλυσης υπό όρους. Η αίτησή του απορρίφθηκε στις 24 Μαρτίου 2008. Το δικαστικό συμβούλιο έκανε δεκτή την πρόταση του Εισαγγελέα Εφετών ο οποίος προέβαλε τον κίνδυνο υποτροπής, σημειώνοντας ότι ο προσφεύγων είχε ενεργήσει βάσει οργανωμένου σχεδίου, με επιμονή και για περίοδο άνω των έντεκα ετών, ακόμη και κατόπιν της άσκησης ποινικών διώξεων σε βάρος του. Κατά τον εισαγγελέα, ο προσφεύγων είχε επωφεληθεί της ιδιότητας των συγκατηγορουμένων του, δικηγόρων, δικαστών ή συμβολαιογράφων, επιδεικνύοντας έτσι αντικοινωνική συμπεριφορά και έλλειψη ηθικών φραγμών. Αναγνωρίζοντας τα προβλήματα υγείας του προσφεύγοντος, ο εισαγγελέας θεωρούσε επιπλέον ότι από τα προσκομισθέντα από τον προσφεύγοντα ιατρικά έγγραφα δεν προέκυπτε ότι η κατάσταση της υγείας του ήταν τέτοια που δεν μπορούσε να τύχει αγωγής εντός του πλαισίου της κράτησής του ή ότι ήταν αναγκαία η μεταφορά του σε εξειδικευμένο νοσοκομειακό κέντρο του εξωτερικού (βούλευμα αριθ. 441/2008).

Στις 3 Ιουνίου 2008, το συμβούλιο εφετών Αθηνών συνεδρίασε για να αποφανθεί επί μίας εξάμηνης παράτασης της κράτησης του προσφεύγοντος ωστόσο αυτή φθάσει το όριο των δεκαοκτώ μηνών που προβλέπουν το Σύνταγμα και ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας όσον αφορά την προσωρινή κράτηση. Εν τω μεταξύ, στις 6 Μαΐου 2008, ο προσφεύγων είχε καταθέσει νέα αίτηση, προσκομίζοντας ιατρικές βεβαιώσεις, ζητώντας την υπό όρους απόλυσή του και την επιείκεια των δικαστών.

Με το βούλευμα αριθ. 1023/2008, το συμβούλιο εφετών Αθηνών αποφάσισε την απόλυση του προσφεύγοντος με την καταβολή εγγύησης, σημειώνοντας ότι αυτός είχε γνωστή διαμονή στην Ελλάδα και ότι δεν είχε αποπειραθεί να διαφύγει κατόπιν της καταδίκης του σε ποινή κάθειρξης

δώδεκα ετών η οποία επιβλήθηκε σε πρώτο βαθμό μέσα στα πλαίσια της ίδιας υπόθεσης, ακόμη κι αν είχε τύχει του ευεργετήματος της αναστολής της εν λόγω ποινής κατόπιν καταβολής εγγύησης ύψους 400.000 ευρώ. Το δικαστικό συμβούλιο αναφέρθηκε επιπλέον στα προβλήματα υγείας από τα οποία έπασχε ο προσφεύγων και κατέληξε, κατά πλειοψηφία, ότι σε περίπτωση απόλυσης, αυτός δε θα διέπραττε και άλλες παρόμοιες αξιόποινες πράξεις και ότι, παράλληλα, υφίστατο βάσιμη ελπίδα ότι θα τύγχανε καλύτερης αγωγής εκτός των φυλακών. Το δικαστικό συμβούλιο όρισε το ύψος της εγγύησης σε 100.000 ευρώ και διέταξε την καταβολή της έως τις 7 Ιουνίου 2008. Αποφάσισε επιπλέον ότι σε περίπτωση μη καταβολής, η προσωρινή κράτηση του προσφεύγοντος θα παρατεινόταν για μία περίοδο έξι μηνών.

Ο προσφεύγων πραγματοποίησε την καταβολή στις 10 Ιουνίου 2008. Υποστήριξε ότι η εκπρόθεσμη καταβολή της εγγύησης οφειλόταν σε λόγους ανωτέρας βίας και ζήτησε την επιείκεια των δικαστών και την απόλυσή του.

Στις 25 Ιουνίου 2008, το συμβούλιο εφετών Αθηνών έκανε δεκτή την αίτησή του (βούλευμα αριθ. 1190/2008).

Στις 27 Ιουνίου 2008, ο προσφεύγων αφέθηκε ελεύθερος και τέθηκε υπό δικαστικό έλεγχο.

2. Η ιατρική παρακολούθηση του προσφεύγοντος

α) Κατά τη διάρκεια της προσωρινής κράτησης

Ο προσφεύγων πάσχει από καρδιοπάθεια, αρτηριακή υπέρταση και ινσουλινο-εξαρτώμενο διαβήτη. Το 1994, υπεβλήθη σε χειρουργική επέμβαση καρδιακής παράκαμψης (by-pass). Το 2000 και το 2003, υπεβλήθη σε τρεις αγγειοπλαστικές των στεφανιαίων αρτηριών. Η

επέμβαση αυτή συνίσταται στην αντιμετώπιση μίας στένωσης της στεφανιαίας αρτηρίας με διαστολή αυτής μέσω ενός καθετήρα εφοδιασμένου στο άκρο του με μπαλονάκι.

Στις 7 Ιουνίου 2007, από την είσοδό του στις φυλακές, ο προσφεύγων ανέφερε τα προβλήματα υγείας του, αλλά, κατά την Κυβέρνηση, δεν είχε καταθέσει τον πλήρη ιατρικό φάκελό του. Την επομένη, του συνεστήθη μία νέα φαρμακευτική αγωγή.

Στις 13 Ιουνίου 2007, ο προσφεύγων εξετάσθηκε από τον ιατρό των φυλακών ο οποίος διέταξε την εγκατάσταση ανεμιστήρα στο κελί του.

Στις 18 Ιουνίου 2007, το συμβούλιο των φυλακών διέταξε τη μεταφορά του προσφεύγοντος στο δημόσιο νοσοκομείο «Αττικό» προκειμένου να υποβληθεί σε σπινθηρογράφημα. Η εξέταση αυτή συνίσταται στην ενδοφλέβια εισαγωγή μίας ραδιενεργούς ουσία η οποία εγκαθίσταται στο επίπεδο της καρδιάς. Πραγματοποιούνται τότε ραδιογραφίες με τη βοήθεια συσκευής η οποία επιτρέπει την αξιολόγηση της λειτουργίας του καρδιακού μυ και τη λήψη πληροφοριών επί της συστολικής ικανότητάς του. Λόγω έλλειψης θέσης στο νοσοκομείο, η εξέταση αναβλήθηκε.

Από τις 22 έως τις 26 Ιουνίου 2007, ο προσφεύγων μεταφέρθηκε στο ιατρείο των φυλακών Κορυδαλλού. Στις 29 Ιουνίου 2007, το συμβούλιο φυλακών ζήτησε τη μεταφορά του προσφεύγοντος στο γενικό νοσοκομείο «Άγιος Παντελεήμων». Η εν λόγω μεταφορά δεν έλαβε χώρα. Στις 9 Ιουλίου 2007, το συμβούλιο φυλακών διέταξε τη μεταφορά του στο γενικό νοσοκομείο «Η Σωτηρία», αλλά η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων έφερε αντίρρηση στη μεταφορά του. Ο προσφεύγων αντικρούει τη θέση αυτή.

Από τις 6 Ιουλίου έως τις 10 Αυγούστου 2007, ο προσφεύγων εξετάσθηκε πέντε φορές από τον ιατρό των φυλακών. Στις 31 Αυγούστου

2007, μεταφέρθηκε στο ιατρείο. Στις 3 Σεπτεμβρίου 2007, υπεβλήθη σε αιματολογικές εξετάσεις. Την 1^η Οκτωβρίου 2007, του συνεστήθη αγωγή από πνευμονολόγο.

Στις 16 Οκτωβρίου 2007, ο καρδιολόγος των φυλακών διέταξε τη μεταφορά του προσφεύγοντος σε δημόσιο νοσοκομείο προκειμένου να υποβληθεί σε τεστ αντοχής και σπινθηρογράφημα. Στις 30 και 31 Οκτωβρίου 2007, ο προσφεύγων εισήχθη στο δημόσιο νοσοκομείο «Μεταξά». Παραπονούμενος για δυσκολίες στην αναπνοή, δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει το τεστ αντοχής, το οποίο εν τούτοις δεν έδειξε καμία ανησυχητική συμπτωματολογία. Τα αποτελέσματα του σπινθηρογραφήματος ήταν ικανοποιητικά.

Στις 31 Οκτωβρίου και 1^η Νοεμβρίου 2007, ο προσφεύγων εξετάστηκε από ιατρούς της επιλογής του. Στις 7 Νοεμβρίου 2007, υπεβλήθη σε ψυχιατρική εξέταση η οποία έδειξε έντονο στρες και κατάθλιψη.

Στις 20 Νοεμβρίου 2007, ο προσφεύγων εισήχθη στο δημόσιο νοσοκομείο «Μεταξά» για να υποβληθεί σε νέο τεστ αντοχής. Παραπονούμενος για δυσκολίες στην αναπνοή, ο προσφεύγων δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει το τεστ.

Στις 28 Νοεμβρίου 2007, στον προσφεύγοντα συνεστήθη νέα θεραπευτική αγωγή. Από τις 6 Δεκεμβρίου 2007 έως τις 26 Ιουνίου 2008, εξετάστηκε είκοσι δύο φορές από καρδιολόγο των φυλακών και μία φορά από ωτορινολαρυγγολόγο. Στις 14 Ιανουαρίου, 26 Φεβρουαρίου και 9 Ιουνίου 2008, υπεβλήθη σε αιματολογικές εξετάσεις. Στις 18 Φεβρουαρίου 2008, ο προσφεύγων υπεβλήθη σε ακτινογραφία του θώρακα η οποία δεν έδειξε καμία παθολογία. Την 1^η Απριλίου 2008, στον προσφεύγοντα συνεστήθη συμπληρωματική θεραπευτική αγωγή από καρδιολόγο.

Στις 22 Απριλίου 2008, ο προσφεύγων μεταφέρθηκε επείγοντως στο ιατρείο, παραπονούμενος για ιλίγγους και υπέρταση, αλλά εστάλη πίσω στο κελί του την ίδια ημέρα, καθώς η εξέταση των πνευμόνων και του καρδιακού ρυθμού δεν έδειξε κανένα ιδιαίτερο πρόβλημα.

Στις 5 Μαΐου 2008, ο προσφεύγων δεν εμφανίστηκε στο ραντεβού του με τον πνευμονολόγο των φυλακών. Στις 7 Μαΐου 2009, ζήτησε να εξετασθεί από τον πνευμονολόγο ο οποίος διαπίστωσε ότι δεν έπασχε από καμία ασθένεια των πνευμόνων.

Στις 29 Μαΐου 2008, ο προσφεύγων εισήχθη στο γενικό νοσοκομείο «Άγιος Παντελεήμων» για να υποβληθεί σε στεφανιογραφία. Εν τούτοις η εξέταση αυτή, η οποία επιτρέπει την απεικόνιση των καρδιακών κοιλοτήτων και των στεφανιαίων αρτηριών, αναβλήθηκε. Κατά την Κυβέρνηση, η αναβολή οφειλόταν στο γεγονός ότι ο ιατρός του προσφεύγοντος είχε παραλείψει να προσκομίσει τον πλήρη ιατρικό φάκελο αυτού. Κατά τον προσφεύγοντα, οι αρχές της φυλακής είχαν παραλείψει να αποστείλουν τον φάκελό του στο νοσοκομείο.

β) Κατόπιν της απόλυσής του με εγγύηση

Στις 16 Φεβρουαρίου 2009, ο προσφεύγων εισήχθη στο νοσοκομείο του Λονδίνου “The London Independent Hospital”, όπου υπεβλήθη σε καρδιακό καθετηριασμό (ο οποίος αποτελεί μία μορφή καρδιαγγειακής εξέτασης), κατά τον οποίο ο ιατρός τοποθέτησε ένα stent για τη διαστολή μίας αρτηρίας. Του συνεστήθη φαρμακευτική αγωγή και εξήχθη από το νοσοκομείο την επομένη.

Επιστρέφοντας στην Ελλάδα, ο προσφεύγων νοσηλεύθηκε στο γενικό νοσοκομείο «Ασκληπιείο» από τις 12 έως τις 19 Μαρτίου 2009, πάσχοντας από πολυαρθρίτιδα.

Στις 29 Ιουνίου 2009, ο προσφεύγων υπεβλήθη στο Λονδίνο σε στεφανιαία αγγειογραφία και του συνεστήθη φαρμακευτική αγωγή.

3. Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

Στις 8 Φεβρουαρίου 2008, ο προσφεύγων άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου αίτηση προσωρινών μέτρων στη βάση του άρθρου 39 του κανονισμού του. Ζητούσε από το Δικαστήριο να διατάξει την άμεση απόλυσή του, υποστηρίζοντας ότι λόγω της καρδιακής ανεπάρκειάς του, κινδύνευε να υποστεί ανήκεστο βλάβη της υγείας του.

Στις 21 Φεβρουαρίου 2008, το Δικαστήριο κάλεσε την Κυβέρνηση να του παράσχει οποιαδήποτε πληροφορία σχετικά με την κατάσταση της υγείας του προσφεύγοντος καθώς και με την αγωγή που του είχε χορηγηθεί εντός της φυλακής.

Στις 24 Απριλίου 2008, η πρόεδρος του τμήματος στο οποίο ανατέθηκε η υπόθεση αποφάσισε, υπό το φως των πληροφοριών που παρείχαν οι διάδικοι, να μην εφαρμόσει το άρθρο 39 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και η πρακτική

1. Το Σύνταγμα

Άρθρο 6 § 4

«Νόμος ορίζει το ανώτατο όριο διάρκειας της προφυλάκισης, που δεν μπορεί να υπερβεί το ένα έτος στα κακουργήματα και τους έξι μήνες στα πλημμελήματα. Σε εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις τα ανώτατα αυτά όρια μπορούν να παραταθούν για έξι και τρεις μήνες, αντίστοιχα, με απόφαση του αρμοδίου δικαστικού συμβουλίου.»

2. Ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας

Άρθρο 287 – Διάρκεια της προσωρινής κράτησης

«1. Αν η προσωρινή κράτηση διαρκέσει έξι μήνες σε περίπτωση κακουργήματος, ή τρεις μήνες σε περίπτωση πλημμελήματος, το δικαστικό συμβούλιο αποφαινεται με ειδικά αιτιολογημένο βούλευμά του, αν πρέπει να απολυθεί ο κατηγορούμενος ή να εξακολουθήσει η προσωρινή κράτησή του. Για το σκοπό αυτόν:

α) Αν η ανάκριση συνεχίζεται, πέντε ημέρες πριν από τη συμπλήρωση του χρονικού αυτού διαστήματος ο ανακριτής αναφέρει στον εισαγγελέα εφετών με αιτιολογημένη έκθεσή του τους λόγους για τους οποίους δεν περατώθηκε η ανάκριση και διαβιβάζει τη δικογραφία στον εισαγγελέα πλημμελειοδικών. Ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών μέσα σε δέκα ημέρες εισάγει τη δικογραφία στο συμβούλιο πλημμελειοδικών. Πέντε τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συνεδρίαση ειδοποιείται με οποιοδήποτε μέσο (έγγραφο, τηλεγράφημα, τηλετύπημα ή τηλεομοιοτυπία) ο κατηγορούμενος, ο οποίος μπορεί να εκθέσει τις απόψεις του με υπόμνημα που διαβιβάζεται αμέσως στο δικαστικό συμβούλιο με επιμέλεια της διεύθυνσης της φυλακής. Το συμβούλιο μπορεί να καλέσει με τον ίδιο τρόπο τον κατηγορούμενο να εμφανισθεί για να αναπτύξει προφορικά τις απόψεις του, είτε αυτοπροσώπως είτε διά συνηγόρου (...). Το συμβούλιο αποφαινεται αφού ακούσει και τον εισαγγελέα. Αν η ανάκριση ενεργείται από εφέτη κατά το άρθρο 29, αρμόδιο να αποφανθεί είναι το συμβούλιο εφετών.

β) Αν η ανάκριση έχει περατωθεί, ο εισαγγελέας του δικαστηρίου, στο οποίο θα δικαστεί η υπόθεση ή ο εισαγγελέας εφετών (...) πέντε ημέρες πριν από τη συμπλήρωση του παραπάνω χρονικού διαστήματος εισάγει τη δικογραφία με αιτιολογημένη πρότασή του στο αρμόδιο κατά την επόμενη παράγραφο συμβούλιο. Κατά τα λοιπά ισχύουν όσα ορίζονται στην προηγούμενη παράγραφο.

2. Σε κάθε περίπτωση έως την έκδοση οριστικής απόφασης η προσωρινή κράτηση για το ίδιο έγκλημα δεν μπορεί να υπερβεί το έτος. Σε εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις η προσωρινή κράτηση μπορεί να παραταθεί για έξι το πολύ μήνες με ειδικά αιτιολογημένο βούλευμα:

- α) του συμβουλίου εφετών (...)
- β) του συμβουλίου πλημμελειοδικών (...)

Αν η υπόθεση εκκρεμεί στον ανακριτή και συνεχίζεται η προσωρινή κράτηση σύμφωνα με την παράγραφο 1, ο ανακριτής τριάντα ημέρες πριν από τη συμπλήρωση του ανώτατου ορίου της σύμφωνα με αυτή την παράγραφο, διαβιβάζει τη δικογραφία στον εισαγγελέα, ο οποίος μέσα σε δεκαπέντε ημέρες την εισάγει με πρότασή του στο συμβούλιο. Σε κάθε άλλη περίπτωση ο αρμόδιος εισαγγελέας, είκοσι πέντε ημέρες τουλάχιστον πριν από τη συμπλήρωση του ανώτατου ορίου της προσωρινής κράτησης σύμφωνα με αυτή την παράγραφο ή πριν από το τέλος της παράτασης που είχε ήδη χορηγηθεί, υποβάλλει στο αρμόδιο συμβούλιο πρόταση για παράταση ή όχι της προσωρινής κράτησης. Κατά τα λοιπά, ισχύουν όσα ορίζονται στην προηγούμενη παράγραφο για την ακρόαση του κατηγορουμένου και του

εισαγγελέα. Κατά των βουλευμάτων της παρούσας παραγράφου μπορεί να ασκηθεί αναίρεση από τον κατηγορούμενο και τον εισαγγελέα.»

Άρθρο 572

«1. Ο εισαγγελέας των πλημμελειοδικών του τόπου όπου εκτίεται η ποινή ασκεί τις προβλεπόμενες στον Κώδικα (Ποινικής Δικονομίας) βασικών κανόνων για τη μεταχείριση των κρατουμένων αρμοδιότητές του και μεριμνά για την έκτιση της ποινής και την εφαρμογή των μέτρων ασφαλείας, σύμφωνα με τις διατάξεις του Κώδικα αυτού, του Ποινικού Κώδικα και των ειδικών νόμων για την εκτέλεση ποινών.

2. Για την άσκηση των κατά την παράγραφο 1 αρμοδιοτήτων του ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών επισκέπτεται τη φυλακή τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα. Κατά τις επισκέψεις αυτές δέχεται κρατουμένους που έχουν ζητήσει ακρόαση».

3. *Ο σωφρονιστικός κώδικας (νόμος αριθ. 2776/1999)*

Άρθρο 6

«1. Στην περίπτωση παράνομης ενέργειας σε βάρος τους ή παράνομης εντολής, οι κρατούμενοι έχουν το δικαίωμα να αναφέρονται γραπτώς και μέσα σε εύλογο χρόνο στο Συμβούλιο Φυλακής, εφόσον, σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος κώδικα δεν τους παρέχεται άλλο ένδικο βοήθημα. Μέσα σε δεκαπέντε ημέρες από την κοινοποίηση της απόφασης με την οποία

απορρίπτεται το αίτημά τους ή μέσα σε ένα μήνα από την υποβολή της αναφοράς, αν δεν εκδόθηκε απόφαση, οι κρατούμενοι έχουν δικαίωμα προσφυγής στο Δικαστήριο Εκτέλεσης των Ποινών. Το δικαστήριο αυτό, εφόσον δεχθεί κατ'ουσίαν την προσφυγή, αίρει τα αποτελέσματα που απορρέουν από την παράνομη ενέργεια ή εντολή (...).»

Άρθρο 86

«2. Κάθε δικαστήριο εκτέλεσης ποινών είναι τοπικά αρμόδιο για την εκδίκαση των υποθέσεων που αφορούν κρατούμενους σε κατάσταση που βρίσκεται στην περιφέρειά του (...).

3. Σε περίπτωση προσφυγής από τον κρατούμενο δέκα τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συνεδρίαση του δικαστηρίου (...) ο οποίος μπορεί να εκθέσει τις απόψεις του με υπόμνημα που διαβιβάζεται αμέσως στο δικαστήριο με επιμέλεια της διεύθυνσης του καταστήματος. Το δικαστήριο μπορεί να καλέσει (...) τον προσφεύγοντα να εμφανισθεί για να αναπτύξει προφορικά τις απόψεις του (...).»

4. Η υπουργική απόφαση αριθ. 58819/2003

Άρθρο 7

«1. Ο εισαγγελέας-επόπτης ή ο αναπληρωτής του, ασκεί αρμοδιότητες δικαιοδοτικού, πειθαρχικού και ελεγκτικού χαρακτήρα. Ειδικότερα, ο εισαγγελέας-επόπτης:

(...) Δέχεται σε ακρόαση κρατουμένους, συγγενείς και συνηγόρους τους, αν το ζητήσουν.

(...) Εξετάζει θέματα δικαστικής προστασίας των κρατουμένων, υποδεικνύοντας στους ενδιαφερόμενους να προβούν στις ενδεδειγμένες ενέργειες και προωθεί στις αρμόδιες αρχές αιτήματα νομικής βοήθειας κρατουμένων (...)

Άρθρο 31

«Κατά την εκτέλεση της ποινής (...) δεν περιορίζεται κανένα άλλο ατομικό δικαίωμα αυτών εκτός από το δικαίωμα στην προσωπική ελευθερία. Όλοι οι κρατούμενοι μπορούν να ασκούν τα δικαιώματα που τους αναγνωρίζουν το Σύνταγμα και οι ειδικοί κατά περίπτωση κανόνες δικαίου, αυτοπροσώπως ή με αντιπρόσωπο. Ειδικότερα οι κρατούμενοι δικαιούνται: (...) να αναφέρονται εγγράφως σε κάθε δημόσια αρχή, εντός ή εκτός καταστήματος κράτησης και να ζητούν έννομη προστασία από τα δικαστήρια. Στο πλαίσιο αυτό δικαιούνται να αναφέρονται εγγράφως στο συμβούλιο φυλακής σε περίπτωση παράνομης ενέργειας σε βάρος τους ή παράνομης εντολής του προσωπικού για τις οποίες δεν προβλέπεται κάποιο ένδικο βοήθημα και προσφεύγουν στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών του τόπου έκτισης της ποινής αν απορριφθεί το αίτημά τους, εντός δεκαπέντε ημερών από την κοινοποίηση σε αυτούς της απόφασης ή, αν δεν ληφθεί υπόψη, εντός μηνός από την υποβολή της έγγραφης αναφοράς τους. Σε περίπτωση προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών δικαιούνται να καταθέσουν υπόμνημα ή, αν το ζητήσει το Συμβούλιο, να εμφανισθούν αυτοπροσώπως ή με συνήγορο.»

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενος τα άρθρα 3 και 13 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για την απουσία ιατρικής περίθαλψης προσαρμοσμένης στα προβλήματα υγείας του κατά την προσωρινή κράτησή του. Παραπονείται ομοίως για την απουσία πραγματικής προσφυγής μέσω της οποίας θα μπορούσε να καταγγείλει τις ανεπάρκειες της χορηγηθείσας εντός των φυλακών ιατρικής αγωγής.

2. Επικαλούμενος κατ'ουσίαν το άρθρο 5 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι οι αποφάσεις των αρμόδιων δικαστικών οργάνων που απέρριψαν τα αιτήματά του για αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης με πιο επιεική μέτρα έπασχαν από έλλειψη αιτιολογίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Ο προσφεύγων παραπονείται, υπό το πρίσμα των άρθρων 3 και 13 της Σύμβασης, ότι οι εθνικές αρχές δεν προστάτευσαν επαρκώς την υγεία του κατά την προσωρινή κράτησή του και ότι δεν έτυχε του ευεργετήματος της πραγματικής προσφυγής προκειμένου να καταγγείλει τις συνθήκες υπό τις οποίες κρατείτο. Οι επικαλούμενες από τον προσφεύγοντα διατάξεις έχουν ως εξής:

Άρθρο 3

«Ουδείς επιτρέπεται να υποβληθή εις βασάνους ούτε εις ποινάς ή μεταχείρισιν απανθρώπους ή εξευτελιστικές.»

Άρθρο 13

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερία παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει, καταρχήν, ότι η αιτίαση αυτή είναι απαράδεκτη λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων. Υποστηρίζει ότι η εσωτερική τάξη προβλέπει ένα πλήρες νομικό πλαίσιο το οποίο θα είχε επιτρέψει στον προσφεύγοντα να παραπονεθεί ενώπιον των διοικητικών και δικαστικών αρχών για την καταγγελλόμενη κατάσταση. Κατά πρώτον, κατά την άποψη της Κυβέρνησης, ο προσφεύγων είχε το δικαίωμα να αναφερθεί εγγράφως στις σωφρονιστικές αρχές προκειμένου να παραπονεθεί για τις συνθήκες κράτησής του. Επιπλέον, σε περίπτωση απόρριψης αυτής της αναφοράς, ο προσφεύγων μπορούσε να προσφύγει ενώπιον του αρμόδιου Συμβουλίου Πλημμελειοδικών. Αν το εν λόγω δικαστήριο είχε κάνει δεκτή την προσφυγή του, οι σωφρονιστικές αρχές θα ήταν υποχρεωμένες να θεραπεύσουν οποιαδήποτε κατάσταση ικανή να προσβάλει την υγεία του προσφεύγοντος. Επιπλέον, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων ουδέποτε παραπονέθηκε στον εισαγγελέα που ήταν επιφορτισμένος με τον έλεγχο της εκτέλεσης των ποινών στις φυλακές Κορυδαλλού. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει, επί αυτού, ότι σύμφωνα με το άρθρο 572 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας σε συνδυασμό με την υπουργική απόφαση αριθ. 58819/2003, ο εισαγγελέας υποχρεούται να δέχεται τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα τους κρατούμενους, τους συγγενείς τους ή τους συνηγόρους τους και να ακούει ενδεχόμενες αιτιάσεις

σχετικά με τις συνθήκες κράτησής τους. Αν κρίνει ότι οι ισχυρισμοί τους είναι βάσιμοι, υποδεικνύει στις σωφρονιστικές αρχές τα αναγκαία μέτρα που πρέπει να λάβουν προκειμένου να θεραπεύσουν την καταγγελλόμενη κατάσταση. Ωστόσο, η Κυβέρνηση σημειώνει ότι ο προσφεύγων, ο οποίος εκπροσωπείται από δικηγόρο καθόλη τη διάρκεια της διαδικασίας, δεν άσκησε κανένα από αυτά τα ένδικα μέσα.

Όσον αφορά το βάσιμο της αιτίας, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι αρχές σε κανένα χρονικό σημείο δεν αθέτησαν την υποχρέωσή τους περί προστασίας της σωματικής ακεραιότητας του προσφεύγοντος. Υπογραμμίζει ότι, από την πρώτη ημέρα του εγκλεισμού του στις φυλακές, ο προσφεύγων έτυχε μίας πλήρους ιατρικής περίθαλψης και μίας προσήκουσας ιατρικής αγωγής. Προσθέτει ότι κανένα στοιχείο του φακέλου δεν καταδεικνύει ότι οι συνθήκες κράτησης επιδείνωσαν ή έθεσαν σε κίνδυνο την κατάσταση της υγείας του προσφεύγοντος. Επί αυτού, η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι καμία από τις ιατρικές εκθέσεις που κατέθεσε ο προσφεύγων σε στήριξη των αιτημάτων του για απόλυση δεν ανέφερε ότι η κατάσταση της υγείας του ήταν ασυμβίβαστη με την κράτησή του ή ότι έπρεπε να αφηθεί ελεύθερος προκειμένου να νοσηλευτεί σε εξειδικευμένο ιατρικό κέντρο. Η Κυβέρνηση σημειώνει τέλος ότι ο προσφεύγων άφησε να περάσει μία μακρά περίοδος κατόπιν της απόλυσής του προτού συμβουλευτεί ιατρό και εκτιμά ότι αν η κατάσταση της υγείας του ήταν τόσο σοβαρή, θα είχε επισκεφθεί πολύ πριν ιατρό στην Ελλάδα ή στο εξωτερικό.

Η Κυβέρνηση καταλήγει ότι ο εγκλεισμός του προσφεύγοντος δεν υπερέβη το αναπόφευκτο επίπεδο οδύνης που είναι σύμφυτο με την κράτηση και δεν αποτέλεσε απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση.

Ο προσφεύγων ανταπαντά ότι τα επικαλούμενα από την Κυβέρνηση ένδικα μέσα δεν ήταν αποτελεσματικά και επαρκή προκειμένου να

θεραπεύσουν την επικαλούμενη παραβίαση και ότι, συνεπώς, η άσκησή τους ήταν ανώφελη. Σε κάθε περίπτωση, υποστηρίζει ότι δεν είχε ενημερωθεί περί της παρουσίας εισαγγελέα στον χώρο. Αναφερόμενος επιπλέον στις αποφάσεις *Σερίφης* και *Κοτσαύτης* (πιο κάτω αναφερόμενες), ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το Δικαστήριο δεν απαιτεί από ασθενείς κρατούμενους να εξαντλούν τα εθνικά ένδικα μέσα προτού παραπονεθούν για την επιδείνωση της υγείας τους και την απουσία κατάλληλης ιατρικής φροντίδας εντός της φυλακής. Ωστόσο, κατά την άποψή του, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι η διατήρηση της κράτησής του επιδείνωσε την υγεία του, λαμβανομένου ιδίως υπόψη του γεγονότος ότι δεν μπορούσε εντός της φυλακής να τύχει ιατρικής παρακολούθησης και φαρμακευτικών αγωγών προσαρμοσμένων στην καρδιοπάθειά του.

Το Δικαστήριο δεν θεωρεί ότι καλείται να αποφανθεί επί του ζητήματος εάν ο προσφεύγων εξάντλησε τα εθνικά ένδικα μέσα ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από το άρθρο 3 της Σύμβασης, καθώς αυτή είναι απαράδεκτη για τους ακόλουθους λόγους.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι μία κακομεταχείριση πρέπει να υπερβαίνει έναν ελάχιστο βαθμό σοβαρότητας για να υπαχθεί στο πεδίο του άρθρου 3. Η εκτίμηση του ελάχιστου αυτού είναι από την φύση της σχετική: εξαρτάται από το σύνολο των δεδομένων της υπόθεσης και ειδικότερα από την διάρκεια της μεταχείρισης, τις σωματικές και/ ή πνευματικές συνέπειές της, καθώς και, μερικές φορές, το φύλο, την ηλικία και την κατάσταση της υγείας του θύματος (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *McGlinchey κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, αριθ. 50390/99, § 45, CEDH 2003-V).

Προκειμένου για άτομα που έχουν στερηθεί της ελευθερίας τους, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι κάθε κρατούμενος έχει δικαίωμα σε συνθήκες κράτησης σύμφωνες προς την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, κατά τρόπο ώστε να εξασφαλίζεται ότι ο τρόπος εκτέλεσης του μέτρου δεν υποβάλλει τον

ενδιαφερόμενο σε αγωνία ή δοκιμασία εντάσεως, η οποία υπερβαίνει το αναπόφευκτο επίπεδο οδύνης που είναι σύμφυτο με την κράτηση. Αν και δεν μπορούμε να συναγάγουμε από αυτό μία γενική υποχρέωση απόλυσης ενός κρατουμένου για λόγους υγείας ή τοποθέτησής του σε ένα πολιτικό νοσοκομείο προκειμένου να του επιτραπεί να τύχει ειδικού τύπου ιατρικής αγωγής (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αριθ. 30210/96, § 93, CEDH 2000-XI), το άρθρο 3 της Σύμβασης επιβάλλει σε όλα τα Κράτη να προστατεύουν την σωματική ακεραιότητα των στερούμενων την ελευθερία ατόμων, με την παροχή ιδίως της απαιτούμενης ιατρικής περίθαλψης (βλέπε *Mouisel κατά Γαλλίας*, αριθ. 67623/01, § 40, CEDH 2002-IX). Έτσι, η έλλειψη της κατάλληλης ιατρικής περίθαλψης και, γενικότερα, η κράτηση ενός ασθενούς κάτω από ακατάλληλες συνθήκες, μπορεί καταρχήν να αποτελέσει μεταχείριση αντιβαίνουσα προς το άρθρο 3 (βλέπε, για παράδειγμα, *Ilhan κατά Τουρκίας* [GC], αριθ. 22277/93, § 87, CEDH 2000-VII, *Gennadi Naoumenko κατά Ουκρανίας*, αριθ. 42023/98, § 112, 10 Φεβρουαρίου 2004, *Farbtuhs κατά Λετονίας*, αριθ. 4672/02, § 51, 2 Δεκεμβρίου 2004).

Το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να εξετάσει την συμβατότητα της διατήρησης υπό κράτηση ατόμων που πάσχουν από σοβαρές παθολογίες, τόσο σωματικές (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Mouisel κατά Γαλλίας*) όσο και ψυχικές (*Rivière κατά Ελλάδας*, αριθ. 33834/03, § 64, 11 Ιουλίου 2006). Το κεντρικό ζήτημα που τέθηκε στις υποθέσεις αυτές ήταν να καθοριστεί αν το περιβάλλον της κράτησης είναι αφ'εαυτού ακατάλληλο για την κατάσταση ενός ατόμου που υποφέρει από αναπηρικές παθολογίες και αν η δοκιμασία της κράτησης αυτής καθαυτής αποδεικνύεται ιδιαίτερα επίπονη εξαιτίας της αδυναμίας του ατόμου να υπομείνει ένα τέτοιο μέτρο. Τέλος, από τη νομολογία προκύπτει ότι δεν μπορεί να υπάρξει παραβίαση του άρθρου 3 από το μόνο γεγονός της

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα

21

**SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

επιδείνωσης της κατάστασης υγείας του ενδιαφερομένου, αλλά ότι μία τέτοια παραβίαση μπορεί αντιθέτως να είναι το αποτέλεσμα παραλείψεων στην ιατρική περίθαλψη (βλέπε, προς την κατεύθυνση αυτή, *Melnik κατά Ουκρανίας*, αριθ. 72286/01, §§ 104-106, 28 Μαρτίου 2006, *Keenan κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, αριθ. 27229/95, § 116, CEDH 2001-III, *Κοτσαύτης κατά Ελλάδας*, αριθ. 39780/06, § 53, 12 Ιουνίου 2008).

Εν προκειμένω, αν και οι διάδικοι δε συμφωνούν επί της σοβαρότητας της ασθένειας του προσφεύγοντος, δεν υπάρχει κανένα στοιχείο στο φάκελο που να οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η κατάσταση της υγείας του τελευταίου ήταν «απολύτως ασύμβατη» με την κράτησή του, περίσταση απαιτούσα την απόλυσή του (*Rozhkon κατά Ρωσίας*, αριθ. 64140/00, § 104, 19 Ιουλίου 2009). Έτσι, το Δικαστήριο πρέπει να αναζητήσει εάν, στην προκειμένη υπόθεση, οι εθνικές αρχές έπραξαν ό,τι θα μπορούσε εύλογα να αναμένεται από εκείνες και, ειδικότερα, εάν εκπλήρωσαν, εν γένει, την υποχρέωσή τους περί προστασίας της σωματικής ακεραιότητας του προσφεύγοντος, με την παροχή ιδίως προσήκουσας ιατρικής περίθαλψης.

Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι διάδικοι παρουσιάζουν διαφορετικές εκδοχές επί ορισμένων συμβάντων που αφορούν την ιατρική παρακολούθηση του προσφεύγοντος, αλλά εκτιμά ότι δεν είναι ευθύνη του να τις ξεχωρίσει, καθώς τα αμφισβητούμενα πραγματικά περιστατικά δεν έχουν σημαντική επίπτωση επί της συνολικής υπό εξέταση κατάστασης. Πράγματι, από το φάκελο προκύπτει χωρίς αμφιβολία ότι, από τη σύλληψή του, και πολύ πριν την άσκηση της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου, οι κρατικές αρχές ανέλαβαν χωρίς ανεπάρκειες την περίθαλψη του προσφεύγοντος, υποβάλλοντάς τον ανά τακτά χρονικά διαστήματα σε ιατρικές εξετάσεις είτε εντός των φυλακών και του ιατρείου τους είτε σε εξειδικευμένα δημόσια νοσοκομεία προκειμένου να ελεγχθεί η εξέλιξη της

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα 22
**SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

ασθενείας του, και παρέχοντάς του μόνιμη ιατρική βοήθεια και θεραπευτική αγωγή σύμφωνα με όσα απαιτούσε κάθε φορά η κατάσταση της υγείας του. Δεν μπορεί να τους καταλογιστεί καμία έλλειψη ή αμέλεια στην περίθαλψη του προσφεύγοντος. Επιπλέον, από το φάκελο δεν προκύπτει ότι οι σωφρονιστικές αρχές χρειάστηκε να αντιμετωπίσουν κάποια κατάσταση έκτακτης ανάγκης, όπως για παράδειγμα μία ξαφνική επιδείνωση της κατάστασης της υγείας του προσφεύγοντος, στην οποία το ιατρείο των φυλακών Κορυδαλλού δεν μπόρεσε να ανταποκριθεί.

Ενόψει των ανωτέρω συλλογισμών, το Δικαστήριο καταλήγει ότι ο τρόπος με τον οποίο οι κρατικές αρχές ασχολήθηκαν με την υγεία του προσφεύγοντος δεν τον υπέβαλε σε αγωνία ή δοκιμασία εντάσεως η οποία υπερβαίνει το αναπόφευκτο επίπεδο οδύνης που είναι σύμφυτο με την κράτηση (βλέπε, *a contrario*, *Σερίφης κατά Ελλάδας*, αριθ. 27695/03, §§ 35-36, 2 Νοεμβρίου 2006).

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επιπλέον ότι το άρθρο 13 εγγυάται την ύπαρξη στο εθνικό δίκαιο μίας προσφυγής που να επιτρέπει την εξέταση του περιεχομένου μίας «υποστηρίξιμης αιτίας» βασισμένης στη Σύμβαση και την παροχή της προσήκουσας επανόρθωσης (βλέπε προαναφερόμενη απόφαση *Kudla κατά Πολωνίας*, § 157).

Λαμβανομένου υπόψη του πιο πάνω συμπεράσματος υπό το πρίσμα του άρθρου 3, το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 13, λόγω απουσίας «υποστηρίξιμης αιτίας».

Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

2. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι παρέμεινε υπό κράτηση παρά τα προβλήματα υγείας του και ότι οι εθνικές αρχές αρνήθηκαν να εξετάσουν το

ενδεχόμενο εναλλακτικού μέτρου αντί της κράτησης. Η εφαρμοστέα εν προκειμένω διάταξη είναι το άρθρο 5 § 3 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον συλληφθέν ή κρατηθέν, υπό τας προβλεπόμενας εν παραγράφω 1γ του παρόντος άρθρου συνθήκας (...) έχει το δικαίωμα να δικασθή εντός λογικής προθεσμίας ή απολυθή κατά τη διαδικασίαν. Η απόλυσις δύναται να εξαρτηθή από εγγύησιν εξασφαλίζουσας την παράστασιν του ενδιαφερομένου εις την δικάσιμον.»

Η Κυβέρνηση εκθέτει ότι στον προσφεύγοντα απαγγέλθηκαν κατηγορίες στα πλαίσια μίας ιδιαίτερα σοβαρής και πολύπλοκης υπόθεσης και ότι τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση σύμφωνα προς τους κανόνες του εθνικού δικαίου. Το ζήτημα της αντικατάστασης της προσωρινής κράτησης με μέτρα ελέγχου εξετάσθηκε δεόντως αλλά ο κίνδυνος διάπραξης νέων αδικημάτων κρίθηκε ως καθοριστικής σημασίας. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει επιπλέον ότι οι αρμόδιες αρχές έλαβαν κάθε φορά υπόψη τις προσκομισθείσες από τον προσφεύγοντα ιατρικές εκθέσεις και έκριναν ότι η κατάσταση της υγείας του δεν ήταν ασύμβατη με την κράτησή του. Καταλήγει ότι η αιτιολογία των αποφάσεων των αρμοδίων αρχών ήταν λυσιτελής και επαρκής υπό την έννοια του άρθρου 5 § 3 της Σύμβασης.

Ο προσφεύγων ανταπαντά ότι οι αρμόδιες αρχές ουδέποτε έλαβαν υπόψη τη σοβαρότητα της παθολογίας του και ότι το μόνο στοιχείο βαρύτητας στην εκτίμησή τους ήταν η σοβαρότητα των σε βάρος του κατηγοριών.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 5 της Σύμβασης καθιερώνει ένα θεμελιώδες δικαίωμα του ανθρώπου: την προστασία του

ατόμου κατά των αυθαίρετων παραβιάσεων της ελευθερίας του από το Κράτος (*Bozano κατά Γαλλίας*, 18 Δεκεμβρίου 1986, § 54, série A no. 111). Η παράγραφος 3 της διάταξης αυτής απαιτεί η προσωρινή κράτηση πριν την έκδοση δικαστικής απόφασης να μην υπερβαίνει ένα εύλογο χρονικό διάστημα και οι αρμόδιες δικαστικές αρχές να εξετάζουν νομίμως την ύπαρξη «λυσιτελών και επαρκών» λόγων που θα δικαιολογούσαν την αποστέρηση της ελευθερίας (βλέπε *Assenov και λοιποί κατά Βουλγαρίας*, 28 Οκτωβρίου 1998, § 154, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VIII).

Στη νομολογία του, το Δικαστήριο έχει αναπτύξει τέσσερις θεμελιώδεις λόγους που γίνονται αποδεκτοί για την προσωρινή κράτηση ενός κατηγορουμένου για τον οποίο υφίστανται υπόνοιες ότι έχει διαπράξει κάποια αξιόποινη πράξη: ο κίνδυνος φυγής του κατηγορουμένου (*Stögmüller κατά Αυστρίας*, 10 Νοεμβρίου 1969, § 15, série A no. 9), ο κίνδυνος, σε περίπτωση απόλυσής του, παρεμπόδισης της απονομής της δικαιοσύνης από τον κατηγορούμενο (*Wemhoff κατά Γερμανίας*, 27 Ιουνίου 1968, § 14, série A no. 7), τέλεσης νέων αξιόποινων πράξεων (*Matzenetter κατά Αυστρίας*, 10 Νοεμβρίου 1969, § 9, série A no. 10) ή ο κίνδυνος διατάραξης της δημόσιας τάξης λόγω της απόλυσής του (*Letellier κατά Γαλλίας*, 26 Ιουνίου 1991, § 51, série A no. 207, *Hendriks κατά Ολλανδίας* (déc.), αριθ. 43701/05, 5 Ιουλίου 2007). Έχει ομοίως κρίνει ότι τα δικαστήρια που αποφαινόμενα επί της σκοπιμότητας διατήρησης του προσφεύγοντος υπό προσωρινή κράτηση πρέπει να προβαίνουν σε εξέταση του συνόλου των συγκεκριμένων κρίσιμων στοιχείων, τα οποία είναι ικανά να επιβεβαιώσουν την αναγκαιότητα του εν λόγω μέτρου (*Mansur κατά Τουρκίας*, 8 Ιουνίου 1995, §§ 55-56, série A no. 319-B).

Σε ό,τι αφορά συγκεκριμένα την εκ νέου τέλεση της παράβασης, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι συγκεκριμένα στοιχεία όπως η επανάληψη αξιόποινων πράξεων, η σπουδαιότητα της υφιστάμενης βλάβης και ο

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα 25
**SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

επιβλαβής χαρακτήρας του προσφεύγοντος μπορούν να έχουν σημασία για τους δικαστές (*Dumont-Maliverg κατά Γαλλίας*, αριθ. 57547/00 και 68591/01, § 65, 31 Μαΐου 2005). Υπενθυμίζει ομοίως ότι η σοβαρότητα μίας παράβασης μπορεί να οδηγήσει τις αρχές να θέσουν και αφήσουν έναν ύποπτο υπό προσωρινή κράτηση προκειμένου να αποτρέψουν την τέλεση νέων παραβάσεων, εάν οι συνθήκες της υπόθεσης, όπως το ιστορικό και η προσωπικότητα του ενδιαφερομένου, καθιστούν τον κίνδυνο πιθανό το δε μέτρο προσήκον (*Gérard Bernard κατά Γαλλίας*, αριθ. 27678/02, § 44, 26 Σεπτεμβρίου 2006, *Paradysz κατά Γαλλίας*, αριθ. 17020/05, § 70, 29 Οκτωβρίου 2009).

Δεν πρέπει εν τούτοις να λησμονούμε ότι έως την καταδίκη, ο κατηγορούμενος πρέπει να θεωρείται αθώος και ότι ο σκοπός της αναλυθείσας διάταξης είναι η επιβολή της υπό όρους απόλυσης από τη στιγμή που η διατήρηση της κράτησης παύει να είναι εύλογη (*Neumeister κατά Αυστρίας*, 27 Ιουνίου 1968, § 4, série A no. 8). Υπό αυτή την προοπτική, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η προσωρινή κράτηση πρέπει να αποτελεί ύστατη λύση η οποία δικαιολογείται μόνο εφόσον όλες οι άλλες διαθέσιμες επιλογές αποδεικνύονται ανεπαρκείς (*Lelièvre κατά Βελγίου*, αριθ. 11287/03, § 97, 8 Νοεμβρίου 2007). Πιο συγκεκριμένα, όταν έρχονται αντιμέτωπες με την ανάγκη παράτασης ενός μέτρου προσωρινής κράτησης, οι αρμόδιες αρχές υποχρεούνται να λάβουν υπόψη τα εναλλακτικά μέτρα που προβλέπει η εθνική νομοθεσία (*Jablónski κατά Πολωνίας*, αριθ. 33492/96, § 83, 21 Δεκεμβρίου 2000, *Khoudoïorov κατά Ρωσίας*, αριθ. 6847/02, § 183, CEDH 2005-X).

Εν προκειμένω, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο προσφεύγων τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση την ίδια ημέρα της σύλληψής του, στις 7 Ιουνίου 2007, και ότι αφέθηκε ελεύθερος υπό όρους στις 27 Ιουνίου 2008, αφού κατέβαλε το ποσό της εγγύησης που όρισε το δικαστικό συμβούλιο, ενώ η

ανάκριση της υπόθεσης βρισκόταν σε εξέλιξη. Η προσωρινή κράτησή του διήρκεσε επομένως ένα έτος και είκοσι ημέρες. Λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητας των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης και της πρόδηλης πολυπλοκότητας της ανάκρισης, το διάστημα αυτό δε μοιάζει υπερβολικό.

Σε ό,τι αφορά το δικαστικό έλεγχο της προσωρινής κράτησης του προσφεύγοντος, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το ζήτημα της διατήρησης του μέτρου αυτού εξετάστηκε έξι φορές (στις 16 Αυγούστου, στις 17 και 30 Οκτωβρίου 2007 και στις 11 Ιανουαρίου, 24 Μαρτίου και 3 Ιουνίου 2008). Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι όλες οι εκδοθείσες αποφάσεις ήταν εκτενώς αιτιολογημένες και ότι οι αρμόδιες αρχές προέβησαν σε συγκεκριμένη εξέταση της κατάστασης και της προσωπικότητας του προσφεύγοντος. Στις πέντε πρώτες αποφάσεις τους, προέβαλαν έναν κύριο λόγο για να αιτιολογήσουν τη διατήρηση της στέρησης της ελευθερίας, ήτοι τον κίνδυνο υποτροπής, ο οποίος απέρρευε από τη φύση των επίδικων πράξεων και την επιμονή που επέδειξε ο προσφεύγων στη συνέχιση των δραστηριοτήτων του. Τα κρατικά όργανα στηρίχθηκαν ειδικότερα στη φύση των περιστατικών για τα οποία κατηγορείτο, στον επαναλαμβανόμενο, συστηματικό και δόλιο τρόπο με τον οποίο αυτά τελέσθηκαν, καθώς και στο γεγονός ότι ο προσφεύγων επωφελήθηκε της φήμης των συγκατηγορουμένων του, οι οποίοι ήταν δικαστές, συμβολαιογράφοι ή δικηγόροι. Δόθηκε επίσης βάρος στο γεγονός ότι ο προσφεύγων είχε συνεχίσει τη δραστηριότητα για την οποία κατηγορείτο ακόμη και κατόπιν της άσκησης ποινικών διώξεων σε βάρος του. Τα εθνικά δικαστήρια ομοίως εξέτασαν σε σταθερή βάση την κατάσταση της υγείας του προσφεύγοντος, αλλά εκτίμησαν ότι λαμβανομένων υπόψη των ιατρικών εκθέσεων που προσκομίσθηκαν, αυτή δεν ήταν ασυμβίβαστη με την κράτησή του. Υπό το φως αυτών των στοιχείων, οι αρμόδιες αρχές έκριναν καταρχήν ότι ένα

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα

27

**SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

εναλλακτικό μέτρο αντί της κράτησης, ήτοι η απόλυση του προσφεύγοντος με εγγύηση, δεν μπορούσε να έχει εφαρμογή. Κατά την άποψη του Δικαστηρίου, το συμπέρασμα αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί παράλογο ή αυθαίρετο.

Δεδομένου τούτου, το Δικαστήριο πρέπει να βεβαιωθεί ότι οι λόγοι απόρριψης των αιτήσεων του προσφεύγοντος δεν απώλεσαν το λυσιτελή και επαρκή χαρακτήρα τους με την πάροδο του χρόνου (βλέπε, *mutatis mutandis*, I.A. κατά Γαλλίας, 23 Σεπτεμβρίου 1998, § 104-105, *Recueil* 1998-VII). Ως προς τούτο, παρατηρεί ότι αν και τα βουλεύματα αριθ. 2207/2007, 2801/2007 και 441/2008 του δικαστικού συμβουλίου στηρίζονταν στους ίδιους λόγους για την απόρριψη της απόλυσης του προσφεύγοντος, από την ανάγνωσή τους προκύπτει μία εξατομικευμένη κάθε φορά εξέταση της κατάστασης. Επιπλέον, το Δικαστήριο δε λησμονεί ότι τα βουλεύματα αυτά εκδόθηκαν εντός μίας σύντομης περιόδου επτά μηνών, κατά τρόπο που ο αρχικός συλλογισμός δε θα μπορούσε να έχει απωλέσει τη λυσιτελεία του στο μεσολαβούν διάστημα. Είναι πράγματι εύλογο το ότι, λαμβανομένου υπόψη του σχετικώς περιορισμένου διαστήματος μεταξύ των εν λόγω αποφάσεων, τα δικαστικά συμβούλια χρησιμοποίησαν παρεμφερείς συλλογισμούς στηριζόμενα στους ίδιους λόγους, γεγονός που ομοίως καταδεικνύει μία λογική συνοχή στους προβληθέντες λόγους για την αιτιολόγηση της διατήρησης του προσφεύγοντος υπό κράτηση. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι εν προκειμένω το δικαστικό συμβούλιο χρησιμοποίησε, προκειμένου να αιτιολογήσει τις αποφάσεις του περί μη απόλυσης του προσφεύγοντος, λιγότερο ή περισσότερο στερεότυπες φράσεις ή ότι περιορίστηκε στο να επαναλάβει με γενικό και αφηρημένο τρόπο στοιχεία που είχαν ήδη αναφερθεί (βλέπε, *a contrario*, *Shuvaev κατά Ελλάδας*, αριθ. 8249/07, § 57, 29 Οκτωβρίου 2009).

Το Δικαστήριο έχει ομοίως επίγνωση ότι τα στοιχεία που λήφθηκαν υπόψη στο βούλευμα αριθ. 1023/2008 του δικαστικού συμβουλίου το οποίο έθεσε τέρμα στην προσωρινή κράτηση του προσφεύγοντος, όπως το γεγονός ότι είχε γνωστή διαμονή στην Ελλάδα και ότι δεν είχε αποπειραθεί να διαφύγει, δεν αποτελούσαν νέα δεδομένα. Ομοίως, θα μπορούσαμε να αναρωτηθούμε σχετικά με τους λόγους για τους οποίους η απουσία κινδύνου υποτροπής και η ανησυχητική κατάσταση της υγείας του προσφεύγοντος, που ελήφθησαν υπόψη και επέτρεψαν την απόλυση αυτού, δεν είχαν συνηγορήσει υπέρ της απόλυσής του τουλάχιστον τρεις μήνες νωρίτερα, όταν το δικαστικό συμβούλιο είχε αρνηθεί να εξετάσει το ενδεχόμενο εναλλακτικού μέτρου αντί της κράτησης.

Εν τούτοις, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ουδείς μπορεί να αμφισβητήσει το δικαίωμα των αρμόδιων αρχών να αξιολογούν ελεύθερα, σε κάθε δεδομένη στιγμή της διαδικασίας, τη λυσιτέλεια ήδη γνωστών στοιχείων και τον αντίκτυπο που θα μπορούσαν να έχουν με την πάροδο του χρόνου επί του ζητήματος των εναλλακτικών μέτρων αντί της προσωρινής κράτησης. Επιπλέον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι τον Ιούνιο του 2008, ο προσφεύγων είχε συμπληρώσει ένα έτος κρατούμενος στη φυλακή. Ως εκ τούτου, λαμβανομένου υπόψη του ορίου των δεκαοκτώ μηνών που προβλέπει το εθνικό δίκαιο αναφορικά με την προσωρινή κράτηση, μόνο «εξαιρετικές περιπτώσεις» θα μπορούσαν να αιτιολογήσουν μία νέα παράταση της κράτησής του. Ήταν ως εκ τούτου εύλογη, κατά την τελευταία εξέταση της σκοπιμότητας διατήρησης του προσφεύγοντος υπό κράτηση, η εκ νέου εξέταση κάθε στοιχείου του φακέλου υπό αυτό το πρίσμα και η υποβολή αυτού στη δοκιμασία των «εξαιρετικών περιπτώσεων». Ήταν ομοίως λογικό ακόμη και οι λόγοι που είχαν αρχικά αιτιολογήσει δεόντως την άρνηση απόλυσης του προσφεύγοντος, να μην αποδεικνύονται πλέον επαρκείς και έγκυροι. Εν συντομία, το Δικαστήριο δε

διακρίνει καμία αντίφαση μεταξύ των πέντε πρώτων αποφάσεων που κατέληξαν στη διατήρηση του προσφεύγοντος υπό κράτηση και της έκτης που διέταξε την απόλυσή του με εγγύηση (βλέπε, *a contrario*, Βαφειάδης κατά Ελλάδας, αριθ. 24981/07, §§ 52-54, 2 Ιουλίου 2009).

Υπό το φως των ανωτέρω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν μπορεί να διακρίνει καμία ένδειξη παραβίασης του άρθρου 5 § 3 της Σύμβασης στην παρούσα υπόθεση.

Έπεται ότι η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 25 Απριλίου 2011.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος